

havde gjort Grundlovsforandringen. Men-
 gett var jo netop at tilvejebringe en vis For-
 skjellighed i de to Things Sammenligning som
 en Borgen for en forfjællig Ulfkjællise.
 Det gamle Landsting, hvor jeg havde Sæde
 i 7 Aar, var netop tilfids ikke langt fra at
 blive et Ekko af Folkethinget, og det var en
 Feil. Jeg tror altsaa ikke, at den erede Mi-
 nister havde Ret i at kalle Landstinget Skid-
 bed; men derimod skal jeg indrømme ham no-
 get ganske Andet, nemlig at denne Forsam-
 ling, som da i Dyrigt alle andre Forsamlin-
 ger og som navnlig da ogsaa den anden For-
 samling, der sidder ved Siden af os, har en
 vis Giendommelighed, som undertiden bringer
 den, der kommer udenfra ind i den, til at
 stude. Der herfter altid i saadanne Forsam-
 linger paa enkelte Punkter en kritisk Trang og
 en Tilbøielighed til at være mindre tilfreds
 med dem, der styre. Denne Tilbøielighed er
 undertiden enestaaende, ja den kan undertid-
 den være næsten borte, men til andre Tider
 kan den udbrede sig ligesom en Epidem og
 besænge en hel Del Medlemmer, og saa kom-
 mer man til at stude ved, at man, hvor man
 maatte tro at finde en blid og rolig henalt-
 ende Gæst, pludselig staaer ved en rivende Fod,
 som Sagen synes at kunne seile over. Dette
 kan vise sig at være Tilfældet saavel med dette
 som med det andet Thing, men jeg vil dog
 sige den høitæredede Minister, da jeg ser
 mere hjemmenvant i denne Sal end han,
 at det er meget sjældent, at det overgaaer
 os. Derimod sagde den høitæredede Mini-
 ster igaar noget Andet, hvor jeg tror
 at han havde fuldstændig Ret. Han
 sagde, at Indkomstskattens Forkastelse det
 andet Thing var en stor Feil. Der maas jeg
 efter mine Anskuelse være fuldstændig enig
 med ham. Jeg veed kun een Feil, der er be-
 gaæet med Hensyn til det samme Spørgsmaal,
 som var endnu større, og det var, da hans
 Forretninger for en to Aar siden veg tilbage
 for den Uvillie, der paa enkelte Punkter fand-
 tes mod den nævnte Stat, og tog sit Lovfor-
 slag derom tilbage; thi derved kom man ud
 af Bane med at betale Indkomstskat, og derved
 blev det dobbelt vanskelig for enhver efterføl-
 gente Minister at sætte en Indkomstskat igjen

nem. Det er min fuldstændige Overbevisning,
 at den Indkomstskat maas komme. Men det
 er saa, at man ikke kan forstaa sig mod
 den ved et Laan af Rigsdagsmedlemmer, og
 den vil komme bedre, og mere passende, for
 man med Gode Villie gaar ind paa den, i me-
 dens man det udsætter sig for at faa den til
 en meget mindre behagelig, men tagelig og ret-
 færdig Skikkelse, hvis man det ene Aar efter
 det andet aflyder den saaledes. I Denget i Vir-
 keligheden den eneste reifærdige Udjevning; der
 gives for de Ubilligheder, som den øvrige
 Skatteansættelse, navnlig den indirekte, Stat,
 indvendig maas fore med sig. Det var altsaa
 en Feil, der blev begaaet, da man i Aar
 forkastede Forslaget om Indkomstskatten. Men
 hvem begik denne Feil? Sa, det gjorde Folke-
 thinget, det det var den 20de Februar 1872,
 at Folkethinget og jeg husker ikke med, hvor
 anlange Stemmers Deltagelse i den. Be-
 slutning, som henlagde Forslaget om den.
 Men det var det, der slog ned i Folkethinget,
 som dog i Virkeligheden var i Landstinget.
 Det var det voldsomme Angreb paa Svan-
 løvsforslaget, som skete her i saadanne tilfælde
 Medlemmer i det blandt det 8de Konge-
 valgte Medlem (Fischer) det 5te Kongevalgte
 Medlem (Anders) og det andet Carer Medlem
 for 9de Kred (Cstrup) som jeg i modigt sa-
 uer her i Salen, men som desværre sjældent
 gøres i den Værelse, hvor det er, og det
 var denne Betærelse, som forberedte Indkomst-
 skattens Fald i Folkethinget. Den Kugle, der
 ramte i Folkethinget, var stobbet i Landsting-
 tigen. Hvis det, nu var en Feil, at Indkomst-
 skatten blev forkastet i Folkethinget, og hvis
 det ogsaa vilde være en Feil, hvis Landsting-
 get nu forkastede nærværende Lovforslag med
 den to andre dermed sammenhørende Forslag,
 saa vilde Landstinget altsaa derved begaa en
 dobbelt Feil, og i Folgerne af den dobbelte
 Feil maatte der ogsaa være paa Landstingets
 Skuldre. Men det er det, som jeg vilde
 sige. Nu kan man vel sige: "Saa hvad skal
 det kunne gjøre, naar disse Lovforslag blev
 forkastede?" Jeg troer imidlertid, at man her-
 ved virkelig maas tage den hele politiske Si-
 tuation med i Betragtning, og at man maas
 indrømme, at, hvad enten Gjærfabrikationen